

nost rozhoduje objektivní povaha skutku a že pachatel zodpovídá za okolností, jež zločinu objektivně přitěžují, není-li v zákoně výslovně jinak nařízeno (viz ku př. §§ 167 a), 86, odst. 2). Pro takovou výjimku není podkladu ve znění § 195 tr. z., jenž přiřaděn jest k řadě trestních paragrafů, trestnost loupeže vesměs dle objektivního výsledku stupňujících. Nepochybným dokladem proti náhledu stěžovatelovu jest však ustanovení § 141 tr. z. o loupežném zabití vzhledem k § 135, č. 2 tr. z. o loupežné vraždě. Ustanovení o trestnosti loupežného zabití dle § 141 tr. z. bylo by úplně zbytečné a nemístné, kdyby smrtelný účinek loupeže musil býti pachatelem zamýšlen, poněvadž by pak šlo vždy o zločin loupežné vraždy, jenž se právě tímto úmyslem od loupežného zabití rozlišuje. Není-li však třeba, by úmysl pachatelův v případě § 141 tr. z., jenž tvoří patrně jen další stupeň trestnosti loupeže, pojímal v sobě výsledek smrtelný, nutno totéž tvrditi i ohledně výsledku dle § 152 tr. z. v § 195 tr. z. požadovaném, to tím spíše, když jak v případě zabití (viz § 140 tr. z.), tak v případě těžkého poškození (§ 152 tr. z.) zákon předkládá tentýž úmysl nepřátelský, jenž při loupeži nemůže býti pochybným. K vývodům zmateční stížnosti budiž jen ještě podotknuto, že obviněný sám vyloučil ve svém seznání toliko úmysl, napadeného usmrtiti, soud pak vzal prokázaným úmysl pachatelův, napadeného omráčiti, kterýžto úmysl zajisté nevylučuje alespoň eventuální úmysl — vulnera non dantur ad mensuram — těžce poškoditi. Poukaz soudu na podmínky první věty § 155 a) tr. z. nemá s hlediska § 195 tr. z. významu, poněvadž toto místo zákona poukazuje citováním § 152 tr. z. výslovně na těžké poškození ve smyslu tohoto paragrafu.

Čís. 146.

Pokles kupní síly papírových peněz neospravedlňuje, aby výše škody, rozhodná při majetkových deliktech pro jejich kvalifikaci a trestnost, byla počítána na základě zlaté měny; rozhodují i nadále zákonné sazby hodnot, čítané ve měně platné v době činu.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr II 122/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného J. B. do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti, pokud jím byl vinným uznán zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. z.

Důvody:

Vývody, jimiž stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti dle č. 4 a 10 § 281 tr. ř. spadají dle povahy věci vlastně v jedno. Stížnost zastává stanovisko, že zákonnou měnou bývalého Rakouska a tedy i republiky Československé je měna zlatá, takže v této měně bylo i odhadnouti i posouditi hodnotu ukradeného zboží obžalovaným na sebe převedeného. Ve směru tomto dlužno poukázati k předpisu § 99 tr. ř., dle něhož škodu

zločinem způsobenou sluší v případech, kde výše její má vliv na přičitatelnost činu jakožto zločinu, na výměru trestu nebo na přiznání náhrady, vyšetřiti v první řadě výpovědi poškozeného, a kde by tato výpověď nepostačovala, výsledkem svědků nebo znalci, a dále k předpisu § 173 tr. z., dle něhož hodnota věci ukradené nemá se počítati dle užitku zlodějova, nýbrž dle škody okradeného. Předpisům těmto bylo soudem nalézacím učiněno zadost. Řemen hospodářskému družstvu odcizený oceněn byl účetním družstva na 1200 K až 1400 K; počítá-li se cena dle úředního přídělu, a kůže u obžalovaného nalezené a z řemenů pocházející byly znalci oceněny po 60—70 K za 1 kg, při čemž vzat zřetel na dobu jejich původu, totiž na podzim 1918. Dle vlastního doznání obžalovaného bylo kůže z řemene pocházející, kterou od P. koupil, 8·90 kg po 40 K, tedy za 356 K. To vše přijímá též nalézací soud za prokázáno. Proti způsobu a výsledku ocenění samého (s výhradou hořejšího stanoviska a návrhu) obžalovaný nic nenamítal. Návrh jeho, aby odhad řemenové kůže proveden byl znalci v měně zlaté, byl soudem zamítnut jakožto nerozhodný pro posouzení, zda se zde jedná o zločin či přestupek podílnictví na krádeži hledě k ceně řemenu 1200 až 1400 K, čímž patrně míněno a vysloveno, že by ani ocenění řemene ve zlaté měně nemohlo vésti ku zjištění hodnoty řemene, obnosem nepřesahujícím 200 K. Než nehledě k tomu dlužno uznati, že měnový podklad provedeného odhadu vyhovuje právu. Neboť se shora vytčené zásady § 173 tr. z. plyne, že výši, rozsah škody jest určiti obnosem, jež je poškozenému vynaložiti k odčinění majetkové ztráty krádeží, zničením, znehodnocením a jiným majetkovým deliktem jemu způsobené, opatřením si náhradních předmětů stejné hodnoty. A obnos ten stanoviti lze s obecnou platností jen v oněch platidlech resp. měřítkách hodnoty, jež vskutku tyto funkce zastávají a mají. Pro obor práva trestního nutno totiž vycházeti vzhledem k jeho praktickému účelu z poměrů konkrétních. Ty pak již pro dobu spáchaného činu — (pro dobu vynesení rozsudku nemohla by otázka vůbec býti sporná, protože zákony ze dne 25. II. 1919, č. 84 [§ 2] ve spojení s nař. z téhož dne čís. 86 ze dne 10. dubna 1919 č. 187 sb. z. a n. zavedena pro oblast republiky Československé ve vší formě měna papírová s měnovou jednotkou koruny č. s. a s nuceným oběhem okolkovaných bankovek banky rakousko-uherské jakožto platidel československých) — byly prostě ty, že rakousko-uherské mince ražené z drahého kovu staly se během války de facto mincemi obchodními a předmětem obchodu mincemi. Stav ten ostatně nepostrádal ani úplně podkladu právního, kdyžť cís. nař. ze dne 4. srpna 1914 č. 198 ř. z. byla t. zv. bankakta suspendována. Tím zrušena povaha bankovek jakožto pouhého představitele drahého kovu uloženého v pokladě rakousko-uherské banky i nabyly bankovky povahy platidla s nuceným oběhem. A poněvadž tato papírová platidla fakticky jsou též měřidly hodnoty a měnidly, nebylo soudem nalézacím pochybeno, když v nich škodu okradeného a hodnotu věci ukradené ocenil. Na ocenění jich ve měně zlaté neměl obžalovaný nároku ani s onoho stanoviska, které vedlo v roce 1910 k novele t. zv. Ofnerově (v podstatě znehodnocení zlata následkem nadvýroby jeho) ani z důvodu poklesu kupní síly bankovek ve válce, jenž měl důvod svůj jednak v nedostatku zboží a nedostatečné uspokojitelnosti poptávky po něm, jednak v zeslabené důvěře v úvěruhodnost hospodářství ve státě rakousko-uherském a pak ve státech sukcesních.

Není prakticky proveditelné rozeznávat, jakým podílem ten který z těchto důvodů zdražení veškerého zboží na ceně jeho je účastněn. Ocenění zboží v poměru k hodnotě zlata ponechávalo by obě ostatní složky bez povšimnutí. Tím by však nebylo vyhověno požadavku, stanovit hodnotu věci ukradené obnosem škody okradeného, jestliže poměry hospodářské jsou ve skutečnosti takové, že okradený není s to, aby si zjednal náhradu zase za zlato, jestliže tedy zejména ve skutečnosti zlato přestalo být mincí běžnou. Plyne to i z té úvahy, že výrok o vině deliktem majetkovým, spočívající na předpokladu určité hodnoty věci ukradené, zpro-
nevěřené, poškozené atd. může být dle zákona podkladem výroku o náhradě škody a že dle § 99 tr. ř. pro obojí účel stejným způsobem má být výše škody vyšetřena. V poměrech nynějších však hodnota věci ukradené a t. d. vyšetřená v poměru k hodnotě zlata nemohla by přece být základem stanovení obnosu náhradního, ani by se v něm poškozenému plně náhrady nikdy nedostalo, když nelze přece obžalovaného odsoudit k náhradě škody ve zlatě, nýbrž jen v zákonných platidlech. jimiž jsou K č. sl. Obojí obnos musí se dle §§ 99 tr. ř., 173 tr. z. krýt. Je zajisté nepřipustno pro otázku viny operovati s menším počtem jednotek ve zlatě čítaných, pro otázku náhrady pak přiznati výši škody ve větším počtu jednotek skutečné měny papírové. Ve skutečnosti tedy znamenalo by přijetí stanoviska zmateční stížnosti premii pro pachatele majetkových deliktů, naprosto neodůvodněnou, když jak poškozený, tak pachatel podrobeni jsou téměř hospodářským poměrům, jež znají, ba i motivem svého jednání činí, a jichž důsledky tedy také pachatel musí nésti. Hospodářskou škodou bezprávným činem způsobenou musí pachatel proto zodpovídati ve výši určené se zřetelem ke skutečným hospodářským poměrům. Dle toho není právní stanovisko soudu nalézacího pochybeno a návrhu na znalecké ocenění řemene v měně zlaté právem nebylo vyhověno.

Čís. 147.

Zlý úmysl, nutný k zločinu dle § 153 tr. z. nemusí čeliti ani k tělesnému poškození, spojenému s viditelnými známkami a následky (§ 411 tr. z.)

Odsouzení pro zločin dle §§ 8, 153 tr. z. nevylučuje, ohrožoval-li čin pachatelův zároveň tělesnou bezpečnost jiných lidí, konkurenci přestupku dle § 431 tr. z.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr II 228/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně, jímž uznán byl vinným zločinem nedokonaného těžkého úskození na těle dle §§ 8, 153 tr. z. a přestupkem proti bezpečnosti života dle § 431 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného bere v odpor odsouzení v obojím směru, uplatňujíc důvody zmatečnosti dle č. 5, 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Stíž-